

Kronieken februari 2017

Op 2 februari was het **Lichtmis**. Maar in Effata heeft men er voor gekozen dit feest op zaterdag 4 februari te vieren, als 5de zondag door het jaar. Zo vieren we het licht van God, dat met de geboorte van Jezus in de wereld is gekomen, maar we herdenken ook dat Jezus door zijn ouders als eerstgeboren zoon naar de tempel werd gebracht om daar aan God te worden opgedragen. Als dank werden een paar jonge duiven of tortels of wat zilverstukken aan God geofferd. In de tempel spreekt ook de profetes Hannah over het kind.

Op het graf van Guido te Mariakerke is de donkere kaars vervangen door een rode noveenkaars, de witte vlam danst op dezelfde manier ... Bedankt, milde versierder, voor de lieve attentie!

In de viering worden we verwelkomd door Johan C, die vandaag op de uitvaart was van een vrouw die schreef dat ze graag zou helpen, maar het niet meer 'kon'. Pater Gaston gaat voor, Chris VL verzorgt de homilie op basis van het evangelie, vandaag uit het evangelie volgens Lucas, hoofdstuk 2, verzen 22-40, de opdracht in de tempel, voorgelezen door Herman C (Bedankt, Chris, voor de tekst van die homilie!).

Maria brengt haar eerstgeborene van het mannelijk geslacht naar de tempel, volgens de Wet des Heren, en je moet het als moeder maar aan de hand hebben: een oude man, Simeon, voorspelt je daar een hoop miserie. Een geboorte is normaal rozengeur en maneschijn, echter niet bij Jezus! Hij werd geboren in een stal, omdat er geen plaats meer was in de herberg. Wijzen uit het Oosten brachten geschenken, maar koning Herodes was niet blij met het kind, zodat het jonge gezin ijlings moest vluchten naar Egypte. Simeon spreekt heel mooi over Jezus, maar er is ook die schaduw over de toekomst. Maria en Jozef konden echt niet onverdeeld gelukkig zijn!

Het verhaal is ongeveer tweeduizend jaar oud, het zou dus voorbij moeten zijn, maar het is wat er nu gebeurt. Miljoenen ouders, miljoenen kinderen slaan op de vlucht, dolen rond van kamp naar kamp, leven op straat en op vuilnisbelten, worden bedreigd door honger, ziekte en dood. Wij hebben meer geluk, wij kunnen hier in de vrede van dit huis van God samenkomen. Wij kunnen hier in die vrede Gods zegen over onze kinderen vragen. Om God te bidden dat Hij hen zou vrijwaren van onrecht, van onverdiende pijn, van ellende en dood, om Hem te bidden dat ze zouden opgroeien tot mensen wier naam geschreven is in de palm van zijn hand, tot zijn liefste kind.

Chris eindigt: "Moge dat ook voor ons zo zijn: dat onze kinderen onze liefste kinderen zijn, die we aan ons hart kunnen drukken. Moge Gods zegen komen over alle kinderen ter wereld."

Dan breekt pater Gaston in onze naam het brood, dan drinken wij de wijn en eten samen het brood, dan wensen wij vrede aan iedereen, dan zegenen wij de kinderen: "God van alle leven, Gij die jongeren en tieners laat groeien in kracht en wijsheid, wij strekken onze handen uit over onze kinderen. Maak ze tot mensen, die voor anderen een licht zijn, die voor alle medemensen zo lief zijn als God." In de bezinning kijken we uit naar die zegen: "Een kind moet worden waarheen het kind wijst: het eigen wonder."

Dan bidden we voor Linde, Liselotte en Jonas, die vertrekken naar India en we bidden opnieuw voor hen die er niet bij kunnen zijn doordat ze een gezegende leeftijd hebben bereikt, of doordat ze ziek zijn, voor Suz en Suzanna en we zegenen elkaar, zingend lied 45, de zegenbede.

Als aandenken krijgen we de tekst van de Kinderzegen 2017, dan is er koffie met pannenkoekjes, heel veel, gebakken met liefde, door de plechtige communicanten en hun helpers.

Terwijl wij rustig pannenkoekjes eten, **overlijdt de in Effata bekende Ann Meskens, ook Tantan** genoemd, meter van Julie, een dochter van Ilse Spiloes, onze koördirigente. De uitvaartdienst is in het crematorium te Lochristi op 10 februari 2017. Ik kan er niet heengaan: vanavond is er koorrepetitie, morgennamiddag bijeenkomst voor de vrijwilligers van Clemenspoort waar ik als uw kroniekschrijver wil aanwezig zijn, dan is er de viering in Effata. Tantan, veel te vroeg gestorven aan een slepende ziekte, ze was amper 52 jaar oud, is nu terug bij hen die ze liefhad, maar wel verlaat ze daarom wie ze liefheeft.

Op 10 februari is er om 20 uur **koorrepetitie**. Eerst oefenen we de liederen voor 18/02, de viering waarbij we het 20jarig bestaan van Effata gedenken en de Broeders van Liefde speciaal bedanken voor de genoten gastvrijheid.

Het gaat om de liederen nrs 137, Schriftlied (waar er f, of forte, staat zingen we 'vollen bak'), 77, Sharing (niet slepen, krachtig zingen, let op de dirigente!), 104, Gij die weet (met Filip), 209, 58 (Johan VH zingt in de plaats van pater Jan Hafmans, die de celebrerende priester zal zijn op 18/2, maar die bereid is de solopartijen te zingen, idem in lied 104, maar die zoals bekend traag zingt, m.a.w. 'p' blijft piano en 'f' is 'vollen bak of forte!) en lied 49 'Jij die bent', met tegenstem gezongen door Johan VH.

Om verder de 'Hallelujah' uit de 'Messiah' van Händel aan te leren en het reeds gekende deel beter in te oefenen, moeten de mannen weer naar de kapel, deze keer onder de leiding van Staf Spiloes, vader van Ilse, die Jackie vervangt omdat Jackie vanavond niet kan komen. Hugo D heeft vandaag nog een nieuwe partituur opgestuurd, daarmee zijn er twee versies in omloop: een van Guido (G) en een van Hugo (H). We zingen (H).

Staf vraagt van bij dit lied niet te loeien, maar wel te zingen: hij bedoelt bij de 'Hallelujah' de u langer te zingen en de j aan de ah te plakken! Tevens verwijst hij naar de overgang in maat 27 tussen 'reignet' en 'Hallelujah' waar géén rust is!

Op zaterdag 11 februari is er om 14.30 uur bijeenkomst voor de **vrijwilligers van Clemenspoort**, of de vrijwilligerskick-off; en daarna is er de gewone Effataviering.

In de vrijwilligerskick-off stellen Odette, Walter VW en Stef het nieuwe vrijwilligersbeleid voor. Daarbij zijn de vrijwilligers voor Clemenspoort het dragende steunpunt. In een kadertekst met een ontwerp van vrijwilligersovereenkomst wordt uitgedrukt hoe we onze vrijwilligerswerking willen uitbouwen. Die kadertekst is opgebouwd rond zes sleutelwoorden: bezinnen, bereiken, binden, begeleiden, belonen en beëindigen, aspecten van de vrijwilligersinzet. De tekst wordt in de loop van het toepassen ervan, aangepast. De structuur van de werking is slank en flexibel: het coördinatieteam van het netwerk bestaat uit de coördinatoren en dan zijn er verschillende bijenkorven, telkens opgebouwd rond een takenpakket met een of meerdere kernvrijwilligers en medewerkers. De zes sleutelwoorden worden nader uitgelegd in de tekst die ter zitting verkrijgbaar was. Alles draait uiteindelijk rond wat we beogen met Clemenspoort: Het is een leef-, vormings- en inspiratieplek waar de redemptoristen en de Effatagemeenschap iedereen uitnodigen om mee te bouwen aan een hartelijke gemeenschap die zich inspireert aan het evangelie en de spiritualiteit van de redemptoristen. We zijn daarbij trouw aan de missie van stadsapostel Clemens Maria Hofbauer en nodigen iedereen uit om door de poort te stappen. Iedereen zorgt voor iedereen, zo bouwen we aan een hechte verbinding. We laten de Geest (Rouach) waaien, experimenteren mag. We doen aan een actief vrijwilligersbeleid, we vinden het belangrijk dat een engagement ingevuld wordt zodat de talenten die in je wonen, zich kunnen ontwikkelen. We kiezen daarbij voor een sfeer in je team die een meerwaarde is, voor het imkermodel van samenwerking en voor een warme medezeggenschap.

Vrijwilliger zijn is instappen in een avontuur. Er kunnen spanningen en allerhande moeilijkheden ontstaan. Met coaching, een gesprek en klare afspraken worden die opgelost of voorkomen. Belonen moet er bij zijn met een ongevallenverzekering, met een verwendag, met aandacht voor de dag van de vrijwilliger, met het terugbetalen van excessieve en bewezen parkingkosten. Aangezien vrijwilligerswerk contractueel ondersteund wordt moet ook op een vrijwillige beëindiging gedacht worden, beëindiging in alle vrijheid.

We krijgen de mogelijkheid te zoeken naar wat we zelf graag zouden doen, maar wat voor type vrijwilliger zijn wij? Het vrijwilligerskwadrant helpt ons daarbij: ik ben een dienstverlener! We kunnen kiezen voor de vacatures voor vrijwilligers in Clemenspoort: in de cluster vieren is er het pastoraal team, het parelteam, de meditatiegroep en de presentiepastoraal. In de cluster verbinden: het onthaal aan de balie, het cafetaria, de kassa (één kassa!), het onthaal van groepen, de zorg voor de Sarnellizaal en het Clemensboekenpunt. In de cluster vernieuwen: Rotonde+, rondleidingen, marketing (volledig nieuw voor de cluster), website, sociale media, Clemenspoort-TV, fundraising en cultuur. In de cluster Clemenspoort: administratie en boekhouding met archief, technisch team en ICT. Zo gewenst een nieuwe vacature bij elke cluster. Gelet op mijn bijkomende

opleiding als gids kies ik voor 'vrijwilliger rondleidingen (met zandlopertje)', dit engagement verloopt in een roostersysteem (je kiest voor een periode waarbij je wordt ingepast in een kalender), liefst op woensdagvoormiddag en -namiddag., vervoer steeds met auto. Volgende vergadering: 25 maart in Clemenspoort.

Dan volgt de **gewone Effataviering**, die vandaag wel een **GEVI** is. De gemeenschap wordt verwelkomd door Tom (verlangend naar het licht van Pasen!), celebrant is pater Andreas en Walter VW verzorgt de homilie en de bezinning. Het evangelie is van Matteüs, 5de hoofdstuk, verzen 17 tot 20 (oorspronkelijk was het de bedoeling tot vers 37 te lezen maar de verhouding van Jezus tot de Wet is nu ook al héél duidelijk: 'geen voorschrift opheffen en uw gerechtigheid moet die van Farizeeërs en Schriftgeleerden ver overtreffen, anders zult gij het Rijk der hemelen zeker niet binnengaan'). Wij luisteren naar de zes grote redevoeringen, de onderrichtingen van Jezus, die er in feite vijf worden, naar analogie van de vijf boeken van de Thora en die een antwoord vormen op de vraag hoe je een leerling van Jezus kunt worden.

Ter zake vertelt Walter het verhaal van de koetsier en de reiziger, een verhaal verteld door George Ivanovitsj Gurdjeff, over de koetsier richting geluk. Gurdjeff, geboren in 1866 (onzeker geboortejaar) in de Griekse wijk van Alexandropol (nu Gjoemri in Armenië), gestorven in Parijs in 1949, was een Armeens filosoof, mysticus, schrijver, componist, choreograaf en handelaar (zijn critici noemen hem een charlatan of een fantast!). Rond dat verhaal weeft Walter de homilie en de bezinning: 'Als we geroepen zijn om voluit te leven dan ontdekken we steeds meer stukjes hemel met af en toe donkere momenten. Hoe kunnen we die hemelse momenten laten groeien? Jezus biedt ons vandaag de geheime code aan: balans. Zorg dus dat je in je dagelijkse leven naar je innerlijke reiziger luistert, door creatieve wegen te zoeken om het mysterie van liefde, dat in ons woont, aandacht te geven, door te mediteren, te bidden, te wandelen, te fietsen, te zingen, te verstillen. Als die innerlijke reiziger merkt dat hij aandacht krijgt, gaat hij fluisterend suggesties en richtingaanwijzers geven. Zorg dat je die voorschriften en verhalen beluistert: versterk dus je innerlijke koetsier, vooral als die verhalen waarheid en inspiratie bevatten om ons dichter bij ons doel, het geluk, brengen. Combineer dus, als de echte kunst, de inspiratie van je innerlijke reiziger met het gezond verstand van je innerlijke koetsier, in navolging van de man van Nazareth.

Voorkom dat je innerlijke reiziger uitgespeeld wordt tegen je innerlijke koetsier, en dan brengen ze dat land dichterbij, waar water, brood en warmte is voor iedereen, Gods hemel. We hebben brood gedeeld en wijn samen gedronken, elkaar vrede toegewenst, gezongen en gebeden voor iedereen in deze gemeenschap die vecht voor de gezondheid, voor je moeder die ondersteund door de laatste sacramenten haar leven beëindigt, voor een goede vriend die naar de palliatieve is verwezen, voor Ann Meskens, meter van Julie, dat ze mag rusten in vrede, en we hebben gebeden en gedankt voor al die studenten die hun best hebben gedaan.

Het is Gevi en ik heb honger: er is kramiek, melkbrood en chocoladebrood met koffie en chocolademelk. 'Gedenk ons hier samen ...' (lied 120). In Mariakerke is de noveenkaars gedooft.

Op 15/02 is er **leerhuis met priester Luc Maes**, maar die is afwezig: ziek met griep. Odette vervangt hem. De tekst (Matteüs 5, 1-6 en 16-18) die in het leerhuis samen wordt gelezen gaat over gerechtigheid doen, vasten, aalmoezen schenken, bidden, opnieuw vasten en beloofd worden door de Vader, die in het verborgene ziet. In het evangelie van Matteüs staat onder de verzen (10, 11, 12, 13 en 14) een gebed dat het Onze Vader is. Het is een oude tekst en hoe kunnen wij met die oude tekst omgaan? Odette heeft nota genomen van ons aller woorden. Ze zal die aan Luc door geven, die zal er hopenlijk een 'blaadje' van maken.

Het is wel **geen Effata-initiatief**, maar **Annette verjaart** niet elke dag en zeker niet om 70 te worden en in hun leven (Annette en Ignace) is Effata een belangrijke factor geworden, Daarom is er voor Annette een verrassingsfeest in Luchteren (bij Gent) waarop, behalve hun eigen kinderen en kleinkinderen, veel mensen van Effata zijn uitgenodigd en waar Hilde VL met gitaarbegeleiding een lied zingt, in haar skwonste Westvlams, van de gelegenheid gebruik makend om Annette geen 'slworre' te noemen. (Bedankt voor de toelating, Annette)

18 februari is een drukke dag! **Effata bestaat dan 20 jaar. Bovendien zijn we 20 jaar te gast bij de Broeders van Liefde**, die we in een speciale viering willen bedanken voor hun jarenlange gastvrijheid. Na de viering biedt de Effatagemeenschap een receptie aan (of wat had je gedacht?).

Vóór de viering komt de meditatiegroep bijeen. Walter heeft mij de impuls voor februari gestuurd. (Bedankt Walter!). Deze tekst heb ik samengevat en die vind je hierna: onder de titel die Walter gegeven heeft: 'De BRITAKAN': 'Wat is het nut van dagelijks de stilte in te gaan, want je merkt niet onmiddellijk veranderingen in je leven. Belangrijke vruchten zoals innerlijke vrede, nieuwe vrijheid, diepe vreugde blijven uit. Misschien zit de kracht van meditatie in een trage groei, in een subtiele verschuiving? Wij hebben thuis een nieuwe BRITAKAN, een waterfilterkan, gekocht. De kan zuivert leidingwater van onaangename stoffen en zo krijgen we smakelijk plat water. De afspraak is dat wie van het gezuiverde water drinkt, de kan weer opvult met leidingwater, maar dit was eens niet gebeurd. Ik had snel een slok water nodig, en was verrast door de smaak van leidingwater: een 'barre' smaak (ruwe smaak).

Dat is wat meditatie met ons doet: kraantjeswater is ons dagelijks leven, met fijne, droge, pijnlijke momenten al door elkaar. De filter is de mantra. Bij vulling van de kan, duurt het even voor het leidingwater is gefilterd en dan blijft er heerlijk drinkwater over. In de meditatie laten we ons dagelijks leven door de zeef van de mantra lopen, ons leven wordt gefilterd: wat ons zorgen maakt wordt er uit gehaald. Thuis vullen we de BRITAKAN twee keer per dag, wat verwijst naar de meditatie, die ons vraagt twee keer per dag te mediteren. Geen nood als je daarin niet slaagt. Je zal merken dat de grote vruchten: vrede, vrijheid, geleidelijk doorbreken. In de redemptoristenscholen te Essen beginnen enkele klassen onder de middag al enkele minuten te mediteren; het vuur verspreidt zich!

Om 18.30 uur begint de dankviering. Pater Jan Hafmans, vicaris van de Clemensprovincie, gaat voor, broeder Maurice en wij allen worden verwelkomd door Ignace bij het 20-jarig bestaan en als de paaskaars ontstoken is begint de viering met het lied 137 Schriftlied. Wij zijn Guido gevolgd tot een huis dat vrede geeft, dat een levend lichaam wordt als wij er binnen gaan om recht voor God te staan. Het blijft een oase in de stenen woestijn van Vlaanderen. Waar is 'het huis dat pijn kent die we onszelf en anderen hebben aangedaan'? Pater Jan verklaart met een beetje spot, zijn aanwezigheid en de afwezigheid van pater Johannes als hoofd van de Clemensprovincie. Wij lezen met Jackie het evangelie (uit Matteüs, hoofdstuk 5, verzen 38 tot 48). Pater Jan begint de homilie met een verwijzing naar een echte slager, en diens typerende vraag: "Mag het een beetje meer zijn?" omdat het evangelie van vandaag aansluit op de redevoeringen van Jezus over 'uw gerechtigheid beoefenen' met verwijzing naar aalmoezen geven, bidden en vasten (zie het leerhuis van 15/02). We moeten ook bidden voor wie ons vervolgt. God laat zijn licht opgaan voor goeden en slechten. Let op: geen oog om oog, geen tand om tand. Het Hebreeuwse 'tamiem' betekent niet 'volmaakt'! Gerechtigheid is een verandering van geloofscultuur (denk aan paus Franciscus!) Let wel: de aansporing van zin 48 betekent niet 'volmaakt', maar 'op je doel gericht'! Wees dus onverdeeld van hart, zodat 20 jaar Effata niet verloren gaat!

Dan komt Tom V met een indrukwekkend papier; **hij schetst het ontstaan van Effata**, de geschiedenis zal herinnerd worden in een mooi fotoboek waarop kan ingetekend worden. Alles hebben wij te danken aan pater Guido Moons. Hij was onze leidsman, onze inspirator, onze gids. Na zijn plotse dood in november 2014 geven we de gemeenschap verder vorm volgens zijn wens. Vanaf 1983 maakt Guido deel uit van de redemptoristische gemeenschap aan de Voskenslaan, hij wordt in 1985 priester gewijd. In 1994 verlaat hij het klooster in de Voskenslaan naar de Afrikalaan. Pater Guido werkte intussen halftijds als pastoraal medewerker in Sint-Juliaan op de campus Stropkaai. De toenmalige provinciaal, broeder Stockman vindt het goed dat Guido de kapel gebruikt om er met zijn Effatagemeenschap samen te komen. Wij zijn de broeders hiervoor ontzettend dankbaar.

Op 2 januari 2005 is er de grote brand in de kapel, door kortsluiting in de kerststal. De broeders beslissen alles te herstellen. Effata is gered! Broeder Luc, regionaal Overste van de Broeders van Liefde geven we een fotoalbum en doos pralines. Broeder Maurice is onze bondgenoot! Dank ook aan William, voor de verbeteringen aan het stapelhok, de huidige Effatazaal. Ook de nieuwe directeur Didier steunt Effata.

Effata leeft meer dan ooit! Effata neemt op 8 april 2017 zijn intrek in Clemenspoort (de nieuwe gebouwen in de Voskenslaan). Volgens Guido moest Effata een labo zijn, om te experimenteren binnen de liturgie. Toen Guido stierf, was de boodschap uit Wittem zeer duidelijk: het project aan de Voskenslaan zal onverminderd uitgevoerd worden. Omdat Guido overleden is kunnen we hem

uit dank geen geschenk meer geven maar we kunnen hem uit dank nog altijd een staande ovatie geven! Waarom moet ik wenen?

Dan gaan we allen rond het altaar staan, zingen met pater Jan, lied 104 'Gij die weet', delen brood en wijn, bidden samen: Vlamingen en Nederlanders het nieuwe Onze Vader. Geen bezinning, geen voorbeden, wel nog het lied 58 (Groter dan ons hart) en lied 45 om elkaar te zegenen. Als triomfantelijk slotlied lied 49 'Jij die bent' en dan gaan we allen, (wij moeten dringend bijbouwen!) naar de receptie (weer een!) met drankjes en hapjes en Effatataart. Ik help Dorien een beetje met taart en hapjes, met Marc en haar rolstoelvriendin. Dorien is meegekomen met Anja, ze behoort zelf niet tot 'De Ark' en stelt duizend vragen over Guido, over Effata, over het koor, over de liederen die we zingen, over het project op de Voskenslaan.

Op **24/02 is er koorrepetitie**. We oefenen eerst al de liederen voor de uitvaartliturgie voor Mevr. Maria De Clerck, moeder van Lea Beaucourt en schoonmoeder van Chris Van Laere. Het gaat om de liederen 13 (Lied aan het licht), 9 (Heer ontferm U), 133 (Die ons voor het licht gemaakt hebt – dit lied is feitelijk niet goed gekend, dus leren we het in snel tempo aan, met de tweede zin heeft iemand ooit het Eurovisiesongfestival gewonnen!), 140 (of 105B) alleen de aanhef (Thuma Mina) en de 3de strofe (Rond uw woord ...), 11 (Nada te turbe), 58 (Groter dan ons hart - onlangs nog gezongen – Johan VH. zingt de soloteksten), 207E (Telkens als wij eten van dit brood – gezongen als acclamatie na de consecratie), 16 (Jeusalaïm – alleen strofen 1 en 4), dan zeer zachtjes 83 (Maria Plovi), om te eindigen met 60 (De Steppe). Dan oefenen we verder voor de Hallelujah van Handel, tot het lied 32 (H) een automatisme zal zijn (volgende keer dan ...). Tine is jarig, dus zingen we voor haar en eten we chocoladetaart.

Op 25/02 viert de gemeenschap. Maar 's **morgens zingt het koor** in de kerk van Sint-Vincentius a Paulo in de Maïsstraat te Gent eerst **de uitvaart van Mevr. Maria De Clerck**, moeder van Lea Beaucourt en schoonmoeder van Chris Van Laere. Officiant is pastoor Guido Vloemans, jezuïet. De liederen hebben we gisteren (24/02) ingeoeffend en daar vind je ze in de juiste volgorde. Vóór de eigenlijke viering is er mogelijkheid de overledene te begroeten, maar ik ga niet, teveel trappen te doen! Filip begeleidt het koor met de piano, Hilde VL op haar cello.

Maria wordt welkom geheten in haar eigen huis en ze krijgt een kruisje. Wij zingen lied 13. In het leven van Maria was ook wel eens iets dat wat minder was: wij zingen lied 9. Geert, een der zonen van Chris en Lea, leest de eerste lezing: Gezegend ben je, als je eraan denkt dat mijn oren niet meer goed horen en dat ik niet alles meer versta. Maar evenwicht moet er zijn, zegeningen worden uitgesproken, toen haar voeten niet meer zo zeker waren, toen ze zacht met haar omgingen en haar graag zagen, toen ze niet meer op haar ogen kon vertrouwen, toen haar gehoor achteruit ging, toen ze bij de familie wilde blijven en dat ze even haar handen zouden vasthouden, Gezegend ben je! Het wordt niet gezegd, maar deze eerste lezing zonder enige verwijzing, heeft de stijl van wat wij 'de Bergrede' noemen.

Wij luisteren ook naar het evangelie (Johannes 14, 1-6): dat er in het huis van de Vader ruimte is voor velen, Jezus zegt hier ook: *"Ik ben de weg, de waarheid en het leven. Niemand komt tot de vader tenzij door mij. Als ..."*. Chris zegt nog eens waarom wij allen hier tezamen zijn gekomen, om afscheid te nemen van een minzame vrouw, geboren in een groot gezin, die in de oorlogsjaren was opgegroeid. Die bekommerd was om het zachte toe te laten in haar harde leven, die Gods zachte hand ontdekte, die de visie van Jozef Cardijn leerde kennen en dus kajotster werd en die Gods plan met de wereld wilde helpen uitvoeren. Er kwam nog een hand bij, die van haar echtgenoot, ze hadden vijf kinderen. Ze wilde beslist haar taak volbrengen op de plaats waar ze gezet was: centraal in haar leven stond de eucharistie. Bruggenbouwer was ze, het wel en het wee van iedereen droeg ze. Haar man, Albert, ontviel haar veel te vroeg. Zij zorgde voor haar gezin, voor haar moeder, voor de schoonouders en voor de kleinkinderen, ze maakte vele vakantie-reizen met hen. Ze steunde steeds op haar geloof, ze moest afscheid nemen van mensen en van het leven. Nu is ze bij haar God thuisgekomen, ze is thuis, bij haar ouders, in de plaats waar ruimte is voor velen. Opdat ook zij zou weten waar Hij is.

Bij de voorbeden zingen we lied 11 en dan, speciaal om haar te eren, lied 58 'Groter dan ons hart'. Om dat deel van de viering af te sluiten zingen we lied 207 E over het telkenmale eten van het brood en drinken van de wijn, van het delen, van levenskracht en liefdes wil. We delen brood, we

delen wijn en wensen elkaar alle goeds toe en we zingen over Maria, die ook de moeder van Jezus was. De uitvaart eindigt met het lied van de opstanding, over de bloeiende steppe, over Guido in het koude graf met de dikke witte kaars en het warme witte licht te Mariakerke. Waarom moet ik wenen? Waarom wenen wij? Chris en Lea bieden alle zangers en hun helpers iets te drinken aan na de uitvaart.

Effataviering: Chrisje, verwelkomt, heel kort, de gemeenschap, want ze springt in voor iemand die onbekend wenst te blijven, Fons staat in voor de tafeldienst, terwijl Anja de woorddienst verzorgt. De lezing van vandaag komt uit het evangelie van Matteüs, 6de hoofdstuk, verzen 24-34. (Vergelijking van het aardse met het hemelse.) Matteüs schrijft graag over het koninkrijk van God, dat door de komst van Jezus de Christus reeds aangebroken is ('t is al 'in de sjacoché') Het stukje dat we vandaag lezen, komt uit de Bergrede, niet een verzameling geboden, verboden en voorschriften, maar wel de beschrijving van een nieuwe wereldorde. Jezus kent de mensen. Hij weet dat het vaak onze angsten zijn die ons belemmeren om het Koninkrijk van God binnen te gaan. In dit stukje evangelie leren we hoe om te gaan met onze angsten: 'Zoek eerst het Koninkrijk van God en zijn gerechtigheid en dan zal de rest jou erbij gegeven worden. God heeft in elk mensenhart het verlangen naar vrede geplant. En Hijzelf is in ons lieflijk aanwezig. We blijven bang, maar die angst leidt ons niet meer en belemmert het volle leven niet meer, we kijken op een andere manier naar de wereld (Bedankt Anja voor je tekst).

Nadat we brood hebben gebroken en wijn gedeeld, en het brood gedeeld, wordt de bezinning gebeden. Bidt met ons voor hen die zorgen voor ons allen, voor een vriend die deze week werd begraven en voor drie persoonlijke opdrachten lied 11 'Nada te turbe solo Dios basta'

In de mededelingen wordt vermeld dat op tweede Paasdag Effata zal bijeenkomen voor een ééndaagse trip met bezoek aan het begijnhof Sint-Elisabeth te Sint-Amandsberg, dat een der gastsprekers op de Clemensdag, de bisschop, Mgr. Van Looy, zal zijn, maar ook dat de werken een maand vertraging oplopen; sommige lokalen zullen nog niet beschikbaar zijn.

Op **28/02: Koken met Sabine**, is een langjarige traditie, nu al zeven jaar! Het blijft even leerzaam, even lekker. Maar om te proeven moet je er zelf bij zijn: één jaar wachten en dan: inschrijven, maar!

Vannacht heeft het weer fel gewaaid, deuren slaan toe en een buitendeur bonkt er op los. Ik slaap nog minder dan anders. Maar het wordt lente.

Op het graf in Mariakerke staat een grote schotel met blauwwitte viooltjes en een mandje met roze viooltjes, (die bevroren niet meer.). De zwarte lantaarn met de witte kaars met de heldere witte vlam is omvergewaaid.

Wouter, zondag 5 maart 2017